

VILÁG PROLETÁRJAI, EGYESÜLJETEK!

III. (XIX.) ÉVFOLYAM, 44. SZÁM 2008. NOVEMBER 6.

200 FORINT

A Szabadság

A MAGYAR KOMMUNISTA MUNKÁSPÁRT LAPJA

www.aszabadsag.hu

**MILYEN
A HITTELE?**

BALSZEMMEL

Thürmer Gyula

MI A BAL SZEMÜNKKEL NÉZÜNK A VILÁGRA. ÍGY SOK MINDENT ÉSZREVESZÜNK, AMIT CSAK A JOBB SZEMÜNKKEL NEM LÁTNÁNK. MÁSKÉNT IS LÁTJUK A VILÁGOT, MONDJUK ÚGY, BALSZEMMEL. EZUTÁN MINDEN SZÁMUNKBAN ELMONDJUK, MIKÉNT IS LÁTJUK AZ ÉPPEEN ESEDÉKES ESEMÉNYEKET A SAJÁT POLITIKAI ÉRTÉKÍTÉLETÜNK ALAPJÁN, BALSZEMMEL.

NOVEMBER HETEDIKE

Édesanyám olyan nagyon nem ünnepelte november 7-ét. Már legalábbis, ha az ünnepet azon mérjük le, hogy mit főzött. Hétköznapi ebéd volt, még egy rántott csirkére sem tellett a forradalom ünnepén. Nem volt neki gondja az ünneppel, már úgy értem, politikai gondja. Még a moszkvai díszszemlélt is megnéztük. Valahogy így alakult.

November hetediké hivatalos ünnep volt, de a néhány évtized nem volt elég arra, hogy bensőségesé váljon. Ma nagytól kereshetnénk az ünnepet, akkor se nagyon találnánk. A polgári média a szokásos magyar színvonalon fog majd néhány pikírt anyagot közölni. Ilyenkor különösen tündökölnek a fiatal újságírópalánták, akikben a szakmai felkészületlenségénél talán csak az ambíciók nagyobbak. Pedig mostanság különösen időszerű lenne a Nagy Októberi Szocialista Forradalomról komolyan elgondolkodni.

A tőkés világ lassan húsz éve ünnepli, hogy sikerült revánsot venni a szocializmuson, de valami nem stimmel. Nagyon nem stimmel. Csak a vak nem látja, hogy a mai kapitalizmus rombol, pusztít, még az a kevés emberi is kiveszett belőle, ami egykor benne volt. A világot a tőke elárasztja eladhatatlan termékek tömkelegével. A csomagolóanyagok ellen igazából nem találták meg a védekezést. S, most itt van az, amire senki sem számított, a gazdasági válság. Kiderült, hogy a tőkés rendszer sérthetetlennek vélt intézményei egyik perceről a másra össze-

omolhatnak. Emberek százmillióinak megtakarításai tűnnek el. Egzisztenciák mennek tönkre. Úgy tűnik, hogy még csak most jön a válság java. A BMW Lipcseben leállította a termelést. A Daimler-Benz 150 ezer dolgozójának decemberben már nem lesz munkája. A Nemzetközi Valutaalap előrejelzése szerint az euróövezet gazdasága jövőre mindössze 0,2 százalékkal bővül, ez gyakorlatilag semmi, Magyarországon még annál is kevesebb.

A szocializmus, amelynek kezdetét a Nagy Október jelentette, nem volt mindenre megoldás. De vitathatatlanul észszerű volt s emberi. Nagy klasszikusaink azért találták ki, hogy jobb legyen az embereknek. A Nagy Október eszméi ezért élnek ma is. Nem csak Németországban, ahol elkapkodják Marx műveit. Nálunk is élnek. Ezek az eszmék jelentenek ugyanis megoldást az emberiség gondjaira.

BALSZEMMEL

A múlt héten külföldön jártam, ami még nem lenne nagy újság. Máskor is előfordul. Igen ám, de ezúttal elfelejtettem a levelező-listámon szétküldeni a Balszemmel soros folytatását. Minden hétfőn ugyanis ismerőseim és barátaim, érdeklődők megkapják a Balszemmet, még mielőtt az csütörtökön A Szabadságban is megjelenne. Apró figyelmeség a Munkáspárt barátainak.

Egy halom tiltakozó levelet kaptam, mondván, hogy-hogy nem érkezett meg a heti folytatás. Tudod, egy pártelnök életé-

ben ritkán van elismerés. Ez azonban elismerés volt a javából. Azt jelenti, hogy olvassák, várják, igénylik a Balszemmet. Ezért érdemes írni. Köszönöm, és ígérem, hogy az e hetivel a múltkori is az Önök postájában lesz.

EGER

Az egri kórházért hónapok óta folyik a csata. Az MSZP láthatóan presztízs-kérdést csinált belőle. Ha török, ha szakad, átveri az akaratát és a Hospinvest megkapja a kórházat.

Az erőviszonyok kezdettől fogva nem voltak azonosak. A kórház védőinek a tisztességük mellett csak a szervezettségük állt rendelkezésére. Ez elég jól működött, sőt, a rendszerváltás óta ilyenre nem is volt példa. Sokan a kórházvédők mellé álltak, közéleti személyiségek, neves orvosok, pártok, szervezetek. A pártokat illetően a kórházvédők között nem volt egység. Voltak nagyon is jó szándékú emberek, akik úgy vélték, hogy a pártok nyílt szerepvállalása rontana az ügyükön.

Szemben viszont ott állt a hatalom minden mocskával. A hatalom nem is titkolta, hogy ez az MSZP hatalma. Tudod, a hatalom zsarolhat, kényszeríthet, megvásárolhat. A legszörnyűbb, hogy be is vetették ezeket az eszközöket.

November elsején 600 egri egészségügyi dolgozónak, köztük 120 orvosnak szűnt meg a közalkalmazotti jogviszonya. A nyakukra ültetett gazdáik parancsa szerint be sem léphetnek a kórház területére. A betegek ellátatlanul maradnak, és meghalhatnak. Az egri csata mégsem volt hiábavaló. Húsz esztendő óta először fordult elő, hogy egy szakma képviselői, akik nyilván különfélék, egységben, vagy legalábbis jórészt egységben tudtak fellépni. Az egri csata bizonyította, hogy megfér egymás mellett a vallásos és a nem hívó ember, a polgár és a kommunista, a fiatal és az idős. Bizonyította, hogy érdemes összefogni, lehet a kapitalizmus gonoszságával szemben is fellépni.

VÉGTELENÜL UTÁLOM EZT A KORMÁNYT

BESZÉLGETÉS NAGY SÁNDORRAL,
SZOB VÁLASZTÓKÖRZETÉNEK KB-MEGBÍZOTTJÁVAL

Ameddig az agy mosásnak nem vetünk véget, csak a felső néhány ezernek lesz jó, a kisembernek soha – mondja Nagy Sándor. A Munkáspárt szobi KB-megbízottja nem kertel: „Én ezt a kormányt végtelenül utálok, mert jellemtelen, megvehető gazemberek gyülekezete”.

– *Hogyan kerültél a mozgalomba?*

– Egészen korán elkötelezetté váltam a baloldali eszmék mellett. 1959-ben felvettek a KISZ-be, 1964-ben a pártba. Soha nem voltam más párt tagja. Számomra teljesen egyértelmű és természetes, hogy itt vagyok. Ma az embereket úgy nevelik, hogy csak a pénzt imádják. Tudom, hogy ameddig ennek az agy mosásnak nem vetünk véget, csak a felső néhány ezernek lesz jó, a kisembernek soha. Boldogtalanná teszik, megbetegítik a népet. Soha nem tagadtam le, hogy az MSZMP tagja, vagy, hogy KISZ-titkár voltam. Büszke vagyok rá, de azokat megvetem, akik ugyanezt tették, és ma eltitkolják. Arra figyelnek, hogy kényelmesen üldöghessenek bársonyszékeikben. Eladják a magyar emberek javait, földönfutóvá tesznek minket. Tönkreteszik a magyar vállalkozókat és a magyar vidéket. Azért is vagyok ebben a pártban, hogy értük szót emeljek, hogy mentsem a gyerekeink jövőjét.

– *Mit érzel legfőbb változásnak a rendszer-váltás óta?*

– A Kádár-rendszer és a mai állapotok között ég és föld a különbség. Ma magukba gubóznak az emberek. Akkor együtt szórakoztunk, KISZ-táborba jártunk, jó volt a közérzetünk, nem féltünk a holnaptól. Manapság gyakran a szomszédok sem beszélnek egymással. Utálják egymást az emberek, ezért ez a rendszer és ez a szörnyű kormány a felelős! Én ezt a kormányt végtelenül utálok, mert jellemtelen, megvehető gazemberek gyülekezete.

Különbek vagyunk az állatoknál, annyiban mindenképpen, hogy van véleményünk a társadalmi folyamatokról, és ezeket ki is mondjuk. Most mindenkinek meg kell tenni ezt a lépést. A helyzet megköveteli, hogy emelt fővel farkaszemet nézzünk a megnyomorítóinkkal.

– *A családot büszke rád...*

– A feleségem nem párttag, viszont biztosítja számomra a körülményeket a nyugodt munkához. Mindenben támogatnak.

Ha nem vagyok otthon, a feleségem jegyzi az üzeneteket. Sokat segít nekem.

– *Sportvezetőként hogyan látod a magyar viszonyokat?*

– Ma a sport nem játék, hanem sok pénz. Visszagonolok arra az időre, mikor a magyar sport uralta a világot. Mára a multik még a lelkét is elvették! A test-edzés ma már nulla. Pesten volt harminc futballpálya, ma van öt. Kisebb csapatokra gondolok, nem az MTK-ra vagy a Fradira. Sajnos a sport elveszítette szépségét. Ameddig nem lesznek gyökeres változások, ez így marad! Pedig a változás szükséges lenne, nem kizárólag azért, mert több aranyra örülhetnénk az olimpiai játékokon, hanem azért, hogy egészségesebb legyen a népünk. A feleségem mindig annak örül, ha pártmunkát végzek, és nem a sporttal foglalkozom. A foci egy feneketlen, sötét kút, ahova mindig beledobsz valami kincset, de nem kapod vissza. Nagy baj, hogy így van!

– *Van vörös inged?*

– Nem kellene megkérdezni! Minden kommunistának kötelező viselni. Világos, mint a nap. Nekem van! Csak vörös! Soha más színű. Se kék, se zöld, se narancs, nem is beszélve a rózsaszínről.

– *Ha találkozna az aranyhállal, mi lenne a három kívánságod?*

– Elsőként azt kérném, hogy a magyar emberek legyenek egészségesek, másodsor, hogy tiszteljék egymást, harmadszor, hogy a pártunk bekerüljön a parlamentbe. Ebben minden benne van.

– *Miket olvastál mostanában? Filmeket nézel?*

– Elég kevés időm van a pártmunka és a foci mellett, de rendszeresen olvasok. A Szabadságot mindig, a Népszabadságot is, mert munkában fontos a tájékozottság. A szépirodalom és a sportújságok természetes velejárói az életnek. Sportműsorokat, híradókat rendszeresen nézek. Ritkán nézek akciófilmet, talán csak amikor nagyon fáradt vagyok. Ez számomra a szórakozás.

Nagy Sándor

1945. április 18-án született Mezőbényben. Egy ideig budapesti lakos volt, jelenleg Szobon él. Textilipari végzettsége van, emellett 1979-ben marxista középiskolát végzett. A Fővárosi Patyolat Vállalatnál dolgozott középvezetőként, és 1973-tól sportvezetőként is dolgozik. Közismert ember, akít a szomszédos települések polgárai is nagy szeretettel vesznek körül. A polgármesterekkel is kiváló kapcsolatokat ápol. 2008-ban városa díszpolgári címet adományozott számára.

– *Mi a legfontosabb érték az életedben?*

– A szeretet és a tisztelet. Számomra nagyon fontosak az emberi kapcsolatok. Mindig közösségi ember voltam, ma is nyüzsgésben élek. Az emberi élet csak így lehet teljes és értelmes. ■

VÁLSÁGBAN GAZDAGODNAK

A magyar kormány uzsorakölcsönt vett fel, hogy túlélje a bankok és saját felelőtlensége miatt kialakult válságot. A ceppet azonban a dolgozóknak és a nyugdíjasoknak kell állnia. Az Európai Unió országai közül egyedüliként Gyurcsány-kormányára reagál újabb megszorításokkal a válságra, ahelyett, hogy megoldást nyújtana a problémákra.

Két és félmillió forint. Amióta Gyurcsány Ferenc-kormány felvette a világbanki hitelt, ennyivel tartozik neki és más bankoknak egy magyar. Újszülöttől nyugdíjasig. Ez az újkori rabszolgaság, amiről természetesen, mint az ókorban, ezúttal sem kérdezték meg az érintetteket.

MIÉRT MI?

A pénzügyi válság Amerikából jött. Onnan jött az úgynevezett „forint elleni támadás” is. Valamiért azonban az Európai Unió egyetlen országában sem játszottak pénzügyi spekulánsok a nemzeti valuta gyengülésére, csak nálunk. Mit jelent a támadás? Leverték a forint árfolyamát, eladtak, majd olcsón vettek, hogy később drágán eladjanak. Olyan ez, mintha a piacon valaki potom áron kezdi eladni a paradicsomot, majd ha az áruból már túl sok van, visszavásárol mindent, nem csak a sajátját, s azt az új, már igen drága áron adja vissza. Hol lehet ezt megcsinálni? Ott, ahol a piac rendjére nem figyel senki, ahol – ha úgy tetszik – nincs tartalék paradicsom. Magyarországot ilyen ország-gá tette hat év alatt a Magyar Szocialista Párt. Nem véletlen, hogy az IMF hitelhez rajtunk kívül egyetlen uniós ország sem

fordul, a világon is csak Pakisztán, Grúzia vagy éppen Ukrajna.

MIÉRT IMF?

A Világbanktól a kér hitelt, aki végképp tönkrement. Argentína ilyen volt pár éve, az utcákon már gyújtogattak és boltokat fosztogattak. Több százezer ember került utcára. Az IMF segítséget ajánlott. Az argentin bankrendszer megmenekült, az ország gazdasága gyakorlatilag megszűnt: mindent importálni kellett. Ez lesz nálunk is. Argentína baloldali elnöke ma azt mondja: soha, semmikor sem szabadott volna az Világbank hiteléhez nyúlni. Tönkretecs.

Az IMF-hitelt uzsorahitel, a kamat látványosan csekély, ám a feltételei irtózatossak. Ráadásul, mint minden hasonló kölcsön, ez is egyre rosszabb lesz. Azért adják, hogy ne fizess ki, hogy utána megkaphassák az autót, házat, gyereket, mindent. Gyurcsány Ferenc-kormány ezért vette fel, ezt vállalta, ennek örül.

MIÉRT NINCS MÁS?

Hazugság. Van más út. Van más út, még kapitalizmuson belül is. Az Európai Unió

összes országa a nemzetgazdaságot élénkítené, s nem visszafogná. Lehet és kell adót csökkenteni. Ez nem fideszes méltóság, ez realitás. A magyar összvagyon kétharmadát a kis- és közepes vállalkozások termelik meg. Ha nekik lehetőséget adunk a túlélésre, megmutatjuk, hogy túlélhetnek és fejlődhetnek, élni fognak. Ha kisebbek lesznek a terheik, ha ők kapnak támogatást és nem a multik. Akkor nem elbocsátanak, hanem új embereket vesznek fel a boltba. Európában így működik. S lehet magyar mezőgazdaságot is csinálni. Újra! Az uniós pénzek mindössze három százaléka jut el a magyar gazdálkodóhoz, ha többet, sokkal többet kapna, lehetőséget kapna, lenne import és foglalkoztatás is. Túlélne. Túlélnének.

MIÉRT? MIÉRT? MIÉRT?

Gyurcsány Ferenc arról beszél, hogy most össze kell húzni a nadrágszíjat, most a meglévőnek örüljünk. Eközben a „nemzetközi válság” elleni küzdelem jegyében eltünteteti azt, amit ő okozott. Alvilági szlengben ezt úgy mondják: eltünteteti a nyomokat. Gyurcsánynak kapóra jön a válság, eljátszhatja az árvízi hajós szerepét. Újra- és újra elhiteti a nyugdíjossal, panellakkóval és tisztességes emberrel, hogy ő a megoldás, ő tudja a „tuti”.

Csepelen már nincsen gyár. Kocsmára is alig fussa. Amikor volt, a becsületes munkás ezért a „tutiért” úgy vágta volna ki a kocsmából, mint a macskát szarni. S most finoman fogalmaztunk. ■

Elegáns

Gyurcsány Ferenc szerint rendkívül elegáns lépés volt, hogy az IMF hitelt 2010 májusáig, azaz a következő országgyűlési választásokig lehet felvenni. A miniszterelnök vélhetően ugyanilyen nagyúri gesztusnak érzi azt is a Világbank részéről, hogy a hitelt már a következő kormánynak kell kifizetnie. Magyarán: én költök, az utód fizessen. Gyurcsány Ferenc tökéletesen jól tudja, hogy legkésőbb 2010-ben megbukik, addig kell ellopni mindent, ami mozgatható, addig kell kölcsönt is felvenni. Utána meg a vízözön... Mondhatnánk. De nem ilyen egyszerű. Gyurcsány Ferenc arra készül, hogy az általa már tökéletesen privatizált és korrumpált Magyar Szocialista Párt éléről 2014-ben visszatérjen a kormányfői székbe. Ő kölcsönzött, az utód fizet, amit ő bírál és kihasznál, népszerűen és határozottan szidja majd a parlamentben a megszorításokat. Tökéletes megoldás, zseniálisan cinikus politikai forgatókönyv. Akár még be is válhat. Akkor, ha elfogadjuk, hogy mi kifizetjük az IMF-kölcsönt és lopásaikat. A „mi”-n Magyarország dolgozó lakosságát és a nyugdíjasokat értjük, a „ti”-n Gyurcsányt és brancsát. Jó üzlet? Megéri? Eltűrjük?

Kádár János milliárdjai

Kádár János a múlt század nyolcvanas éveinek olajválságát hitelfelvétellel igyekezett megoldani. Nem az ő ötlete volt, a mai MSZP-s elit győzet meg, „szakmai és pénzügyi” okokra hivatkozva a dollár-milliárdos kölcsönről. Köztük volt Medgyessy Péter és Fekete János pénzügyér, akit forint milliókat hozó Kádár életrajzában még Moldova György is hősként ünnepel. Hősiesség az ország eladósítása? Kádár hibázott, hogy hagyta a Világbankkal való megállapodást. Azonban tény, hogy a hitelt is másra használta, mint a ma urai. Igaz a reklám-média mai állítása: „megettük a kölcsönt”. Kádár Magyarországa nem a gazdaság fejlesztésébe, hanem a jólét fenntartására fordította a pénzt. De azt legalább megettük. Most szimplán ellopják. Tény az is, hogy Kádárnak volt mire felvennie kölcsönt. A feltételeket is ő szabhatta. Volt magyar kézben lévő ipar, volt mezőgazdaság. Egyszerűbben: megvolt a családi ezüst, amit bajban el lehet adni. Ma semmi sincs, viszont az ország

eladósodottsága arányaiban nagyobb. Eladtak mindent, és kölcsönt is vettek fel. Ez a magyar kapitalizmus. Antalostól, Gyurcsányustól, Orbánostól. Ja, és Horn Gyulástól, aki levezényelte a magyar privatizációt – nem Antall, ő adott el szinte mindent! –, és kormányzásának legnagyobb sikereként az „IMF rabszolgaságától való megszabadulást” hirdette. Ebben igazat mondott.

NE NYELJETEK!

A Magyar Szociális Fórum – Szociális Kerekasztal elítéli Gyurcsány Ferenc kormányának döntését a bérek befagyasztásáról, a reálbérek és a nyugdíjak jelentős csökkentéséről. Felháborítóan igazságtalannak, gyalázatosnak tartjuk ezt a lépést azokkal szemben, akik nem tehetnek sem a nemzetközi, sem a hazai pénzügyi válságról, hiszen egész életükben dolgoztak, vagy dolgoznak ma is. A kormány kizárólag a dolgozó és a nélkülöző rétegekkel akarja megfizettetni a szükséges pénzügyi stabilitás árát. Teljes mértékben felmenti a nagytőkét, a spekulatív tőkét az alól, hogy vállalja az általa előidézett válság következményeit, és anyagi terheit. Ez a politika a globális pénzügyi érdekeket szolgálja a nemzeti érdekek rovására. Nem enyhíti, hanem elmélyíti a magyar társadalom válságát. Ez a politika gazdasági leépüléshez, elszegényedéshez, deklaszszálódáshoz fog vezetni, dolgozók tízezrei válnak munkanélkülivé, tovább duzzasztva mindennapos megélhetési gondokkal küszködő honfitársaink 3-4 milliós seregét. Ha hagyjuk, akkor a globális tőkeérdek a kizsákmányolás és az elnyomás fokozásával fogja megteremteni saját pénzügyi egyensúlyát Magyarországon.

Teljes szolidaritásunkról és támogatásunkról biztosítjuk a bérből és fizetésből élőket, különösen a közalkalmazottakat, a nyugdíjasokat, a dolgozókat és a nyugdíjasok érdekeit védő szakszervezeteket, civil fórumokat. Arra bízgatjuk őket, hogy ne nyeljék le, amit velük művelnek, ne hagyják átmenni ezeket a gyalázatos intézkedéseket, hanem álljanak ki magukért, családjaikért, gyermekeikért. Követeljük meg emberi és társadalmi jogaik tiszteletben tartását, fogjanak össze egymással, közös akarattal hozzanak létre egy olyan új társadalmi szövetséget, amely őket szolgálja!

Szociális Fórum – Szociális Kerekasztal

Mit hoz a válság?

1. A 13. havi nyugdíjnak vége, az időseknek járó szociális kedvezményeket megvonják.
2. Az orvosok, tanárok, rendőrök, katonák fizetését csökkentik.
3. Az állam a multik mellé áll, s a magánszektorban sem nő a fizetés.
4. A multik utcára tesznek akit lehet, a közép- és kisvállalkozások ötöde tönkremegy.
5. A „reformok” következtében száz-százötvenezer ember kerül utcára.
6. Az élelmiszerárak az év végéig 20-25 százalékkal emelkednek.
7. Az energiaárak még idén 35-40 százalékkal nőnek.
8. A banki hitelek kamata 30 százalék fölé emelkedik decembertől.

Gyurcsány? Újra?

Mondta a róka az egyszeri gazdának: minek ide kutya, ő maga mily' remekül tudná biztosítani a védelmet a tyúkoknak, kacsáknak, lábasjóságoknak. Hiszen, ha ő itt van, ki tehetne még kárt a vagyonban? A gazda gondolkodott, s hosszas tanakodás után belement az egyezségbe.

Sajnos, másnap reggelre tíz tyúkjának „nyoma veszett”: csak a róka pofáján árulkodott néhány tollpihe a különös eltűnésről... Felfogadná újra?

Megvesztegették az egyszeri hajóskapitányt: ha elsüllyeszti a hajóját, igen szép összeg üti a markát. Nem baj, hogy néhányan meghalnak, sokak árúja elsüllyed: a konkurencia a jövőben mindazt a szolgáltatást biztosítja majd, amit a megbízói eddig. A hajó elsüllyedt. A kapitány túlélte, zsebében a csinos pénzkupaccal. A vesztegetők ezzel letudták az üzletet. Ki ülne a hajójára újra?

Átlagember autója meghibásodott: alig-alig fogott a fék. Elment hát az autószerelőhöz, ugyan javítsa már meg gyorsan: balesetveszélyes a jármű. Az autószerelő sietett is egy randira, voltak pénzesebb megbízásai is, hát úgy tett, mintha javítottak volna valamit. Másnap Átlagember belerohant egy előtte fékezőbe. Semmi nem volt szabálytalan, pusztán a fék nem fogott. Összetörte magát és az autóját. Ehhez a szerelőhöz fordulna újra?

Gyurcsány Ferenctől tudjuk, hazánkat éveken át meglopták, hazudtak „reggel, éjjel meg este”.

Rájuk szavaznál? Újra?

A GÖRÖG KOMMUNISTÁK VELÜNK VANNAK

A KMP megalakulásának 90. évfordulója alkalmából rendezett ünnepségen fel szólalt Theodosiosz Konstadinidis, a Görög Kommunista Párt politikai bizottságának tagja is. Az alábbiakban beszédéből és a vele készült interjúból idézünk. Következő számunkban Heinz Stehr, a Német Kommunista Párt elnökének gondolatait közöljük.

1918. november 24-én alapították a KMP-t, amely egyike volt a III. Internacionálé alapító pártjainak. Számunkra nagy megtiszteltetés ezt az évfordulót abban az országban ünnepelni, amely a szocializmus éveiben befogadott több ezer görög embert, a görög nemzeti ellenállás és a görög demokratikus hadsereg harcosait.

A magyar munkásmozgalomnak mély gyökerei és régi hagyományai vannak. 1919-ben a magyar munkásosztály átvette a hatalmat, s rövid, 133 napos fennállása ellenére nagy szerepet játszott a magyar és nemzetközi munkásosztály történetében. Oroszország után Magyarország volt az első, ahol a tanácsok kerültek hatalomra. A 26 évig tartó véres Horthy-diktatúra és fasizmus elleni harc

vezetett a szocialista forradalom győzelméhez, a Magyar Népköztársaság alapításához. Az 1989-es ellenforradalom, ahogy a forradalmi mozgalom előző kudarcai, értékes tanulságot jelent. A történelemnek nincs vége, az emberek dolgoznak tovább. Azok a nemzetek, akik éltek a XX. századi szocializmusokban, olyan tapasztalatokkal rendelkeznek, amelyeket előbb-utóbb hasznosítani tudnak.

Pártunk 18. kongresszusához közeledik. Biztosak vagyunk benne, hogy a XX. századi szocializmus marxista-leninista értékelése nélkül lehetetlen a kommunista mozgalom építése, stratégiájának kidolgozása. Tanulmányozzuk a szocialista építés tapasztalatait Európa és Ázsia országaiban, hogy hogyan fejezte ki ma-

gát a munkásosztály népköztársaság formájában, hogyan befolyásolta 1945 után a kormányzó kommunista párt karakterét az egyesülés a szociáldemokraták egy részével. A magyar tapasztalat fontos és értékes számunkra. Az a tény, hogy a Tanácsköztársaság 1919-ben nem annyira a hibák súlya alatt, mint inkább a külföldi nyomás és a szociáldemokraták árulása miatt omlott össze.

Most, mikor éleződik a kapitalista világ, megnőnek az ellentétek az imperialista államok között, a nemzetközi kommunista mozgalom helyzete kritikus kérdéssé válik. Az új antikommunista hullám az EU-n belül nem véletlen. Ez része az imperialisták agressziójának, vad támadásának a munkások jogai ellen. Ezt erős ideológiai és politikai támadás kíséri a kommunisták ellen. Ez a támadás tetőfokára hág jövőre, a 89-es ellenforradalom huszadik évfordulóján. A nemzetközi kommunista mozgalom mostani válsága még nagyobb regresszióval fenyeget. A forradalmi kommunista erőknél kötelessége a válság megoldását kezdeményezni, mert ez a válság hatással van az antiimperialista mozgalomra, akadályozza a munkásmozgalom újjáépülését és ellentámadását. A mi pártunk dolgozik a marxista, kommunista pártok fejlődéséért.

Ma éleződik a versengés az USA, az EU és Oroszország között. Európában erősödik az osztályharc, nő az emberek bizalmatlansága a NATO-val és EU-val szemben.

Formálódnak a feltételek, hogy Európa mozgalmi válhassanak az antiimperialista együttműködés és harc központjává, az imperialista háborúk, népellenes politika ellensúlyává, az elhatárolódás és megbuktatás mozgalmává.

E pozitív fejlődés sok mindenben függ a kommunista pártok tevékenységétől. Azoké a kommunista pártokétól, melyeknek világos véleménye van az EU jellegéről, mint államközi imperialista szövetségről. Ez függ a reformizmus és oppor-tunizmus elleni harc intenzitásától is. Az a véleményünk, hogy ma európai szinten is nő az igény az összehangolt, megbízható megoldások iránt. Fontos lehetőséget jelentenek az európai parlamenti választások, és kötelességünk ezt a lehetőséget kihasználni. ■

A MUNKA KÖTELESSÉG

– A Görög Kommunista Párt több mint 9 százalékot kapott az előző választásokon. Mi a siker titka?

– Jövőre Görögországban is Európa Parlamenti választások lesznek. Ne szépítsünk: a sikerhez sok pénz kell. Minden tagnak kötelessége pénzt gyűjteni. Saját vállalkásom: 50 000 eurót kell összeszednem. A beosztástól, lehetőségektől függően csökken az elvárt összeg mértéke, de ezt a feladatot minden elvtársunknak teljesíteni kell. Nagy szegénység, ha valaki nem gyűjt semmit! Ilyesmi ritkán fordul elő. Szükség van szórólapokra és egyéb propagandaanyagokra, amit pénz nélkül nem lehet előállítani. Hozzáteszem, hogy nálunk nincs „ingyenűjság”. A párttag alapvető kötelessége az újság előfizetése és olvasása. Mozgalmunkról csak a mi kiadványainkból szerezhet ismereteket – gondolom ez a Munkáspártnál is így van. Tökés viszonyok között elengedhetetlen, hogy a pillanatnyi rendszer által titkolni kívánt információk eljussanak a tagsághoz és a dolgozó rétegekhez is.

– Csak nevéükben vörösrre festett ál-mozgalmárok Görögországban is előfordulnak?

– Igen, de elítéljük a baloldalinak nevezett, burzsoáziát támogató pártokat. Az elnyomók nálunk is minden erejükkel támogatják ezeket. Ennek ellenére ez nem tévesztheti meg a munkásosztályt. Tudjuk, ezért tenni kell, s nem sajnáljuk az energiát a valóságot feltáró fórumokra.

– Milyen érzés Magyarországon lenni?

– Nagyon jó olyan emberek közé jönni, akik a legnehezebb időkben nyújtották nemesak a kezüket, hanem a kenyerüket is. Büszkéek vagyunk rá, hogy az 1949-1950-es években ide menekült görögökkel együtt építették a szocializmust évtizedeken át. Sokan vannak a Munkáspártnál, akiknek felvételtörög volt az ajánlója. Szolidaritásunk így nem csak az eszmékben, de a mindennapokban is megnyilvánul.

„Nála nem számít a polgármesteri hatalom tekintélye, nála az ügy, a jó ügy számít. A ferencvárosi egészségügy privatizálása rossz ügy, árt az embereknek, és ezért harcolni kell ellene. A kormány ellen is, a polgármester ellen is. Paulik Péter ezt vállalta.” Thürmer Gyula, a Munkás-

FERENCVÁROSÉRT A GYURCSÁNYOKKAL ÉS MILLIÁRDOSOKKAL SZEMBEN IS

„Nem sok ember akad a budapesti Ferencvárosban, aki nyíltan, emberek előtt be merne olvasni Gegesi Ferenc polgármesternek. Paulik Péter ilyen ember.” Ezt írtuk A Szabadságban pár hónapja. Az szdsz-es politikus azóta kimenekült a parlamentből, lesz új választás, Paulik Péter indul.

párt elnöke így mutatta be Paulik Pétert. A Munkáspárt képviselő-jelöltje is felhívja az emberek figyelmét arra, hogy mit hozhat a kórházak bezárása, eladása, a társadalombiztosítás privatizálása, a tandíj bevezetése, az oktatás lezüllesztése. „Nem hagyhatjuk magukra a versenyből kimaradtakat, az esélynélkülieket. Ezek a kérdések mindenkit érintenek. Lesznek-e jól képzett orvosok, ápolók? Tudják-e majd a szülők támogatni gyerekeiket? Már kevés van és ennél csak rosszabb lesz, ha tétlenkedünk. Ebben a nehéz helyzetben azt kell keresni, ami összeköt bennünket ebben az országban, a pártban pedig meg kell érte-

ni a mai kor kihívásait azoknak is, akik távolabb vannak az aktív munkától” – Paulik Péter szájából ez nem szólam, ez a valóság, a megélt Ferencváros.

Paulik Péter a Munkáspárt jelöltje. Azé a párté, amely 18 éve mindig a kisemberek, a dolgozók, a nyugdíjasok mellett van.

Paulik Péter 1960-ban született. Munkás családból származik, ő maga is a dolgozó emberek sorában él. Autószereelő volt iskolai elvégzése után. A rendszerváltásig az Ihász Dániel Szakközépiskola szakoktatójaként dolgozott. Ezután biztonsági őrként szolgált. 2002 óta a Munkáspárt színeiben indult a budapesti Ferencváros politikai megmérettetéseiben. Jelenleg régióelnökként, a KB tagjaként a régió minden fontos politikai eseményén jelen van. Éles szemmel követi az emberek életét meghatározó történéseket. Gyakran felszólal fórumokon, tiltakozik, petíciókat ír, fogadóórakon bombázza kérdéseivel és véleményével a képviselőket – nem hagyja nyugodni a tőkés hatalom kisebb – nagyobb uraságait. ■

Tenni kell!

A ferencvárosi választás nem csak a 9. kerületiek dolga! Mindannyiunknak dolgozni kell! Van rokonod, barátod a Ferencvárosban? Hívd fel! Mond, hogy jönnék a kopogtatócédulájáért! Ha fáradt vagy beteg vagy, hívd a központot, Fogarassy Zsuzsa – 06-20-4630757 – várja a hívásodat, segíts! Gyűjteni, dolgozni kell! Ha munkáspárti, ha kommunista vagy!

MÁSFÉL ÉV HARCÁNAK SIKERE ELMARADT – DE CSAK ELMARADT!

A Heves megyei közgyűlés huszonegy, magát képviselőnek nevező népellenessége végleg eldöntötte a Markhot Ferenc Megyei Kórház kiadását. November elsejétől az intézmény üzemeltetője elvileg húsz évig a HospInvest Zrt. Csak elvileg, mert a gátlástalanul privatizáló milliárdos kormány most már szinte akármikor, a magyarországi kapitalizmus pedig tíz-tizenöt éven belül megbukhat. Az MSZP-s nagyurak újabb tanúbizonyságot tettek Istenük, a pénz szolgálatában.

Október 31. reggelétől több száz ember gyülekezett a megyeháza előtt, a kórházukért aggódva. A délelőtti folyamán egy rövid időre bombariadót is elrendeltek. A történelminek mondható esemény kezdetekor be sem akarták engedni a Kórházvédőket és az EDDSZ-t az ülésterembe, majd miután nagy nehezen bejutottak, nem kaptak szót. Ennyit a demokratikus jogállamiságról. Mi tizennyolc éve tudjuk, most már ők is megtapasztalták azt a szomorú tényét, hogy itt

csak annak van demokrácia, akinek pénze van. A jogos felháborodást először szóbeli, majd fizikai tettegesség követte. Egy utolsó, elkeseredett és hősies próbálkozás, szemben a kényelmes elnöki székéből bambuló Sós Tamással, és a HospInvest gúnyosan vigyorgó üzletbereivel. Minden tiszteletünk és szolidaritásunk továbbra is a Kórházvédőké. A Munkáspártra, a Baloldali Frontra eddig is mindenben számíthattak a kórházi dolgozók. Továbbra is kitaranak, velük együtt mi is, mindaddig, amíg – ahogyan azt a transzparensükre írták – rend nem lesz az országban. Sós Tamás „tekintetesúrék” még nem nyertek, mi, Eger proletárjai pedig még nem veszítettünk. November első hetétől várhatóan megszűnik a kórház több számottevő osztálya, köztük a kardiológia, a neurológia is. A „Markhotunk” kis idő múlva szinte üres lesz, csakúgy, mint a gyöngyösi és a hatvani kórházak. Ebben a nehéz helyzetben sem szabad megtörnünk!

Mi, igaz baloldaliak, ifjúkommunisták mindent megtettünk, csakúgy, mint mindenki, aki foggal-körömmel harcolt a kórházért. Nagy megtiszteltetés volt egy ilyen ügyért közösen küzdeni olyan nagyszerű, hazaszerető emberekkel, mint a Kórházvédők Egyesületének tagjai, az Egészségügyi Dolgozók Demokratikus Szakszervezetének harcosai, a kórházi dolgozók és még sokan mások. Nem szabad csüggedni, tudjuk mit vállaltunk, végig visszük ezt a küzdelmet, hiszen tudjuk, hogy ügyünk igaz, tiszta, magyar és munkásmozgalmi. Nem szabad elkeseredni, a végső győzelem a miénk lesz!

KOVÁCS BALÁZS

HŐSEINKRE EMLÉKEZTÜNK

A Munkáspárt október 30-án emlékezett meg a Fiumei úti Sírkertben az 56-os körnél az ellenforradalom mártírjairól. Az alábbiakban Kozák András megemlékező beszédéből idézünk.

Emlékezni jöttünk ma ide, nem ünnepelni. Emlékezni 1956 októberének véres eseményeire. Arra, hogy tragikus történések sora zajlott le hazánkban ötvenkét esztendővel ezelőtt, melyet minden méltósággal és történelmi tárgyilagossággal nevezhetünk nemzeti tragédiának. Emlékezni az október 30-i Köztársaság téri vérengzésre, melynek során a mai politikai elit által hamis módon forradalomároknak és szabadságharcosoknak titulált felkelők megmutatták igazi arcukat. Felléptek a néphatalmat és a törvényes rendet esküjükhöz híven védő katonák, munkás, paraszt ifjak ellen. Legyilkolták őket, lelőtték a fehér zászlót lengetőket, és az élve elfogottakat kegyetlenül megkínózták. Emlékezni jöttünk ma ide mindazokra az eseményekre – a Magyar Rádió ostromára, kerületi és vidéki pártközpontok, laktanycsapatok megrohamozására, kiprovokált fegyveres összetűzésekre – melyeket a burzsoázis ellenforradalmi lázadás hívott életre. Azért jöttünk ma ide, az 56-os kör síremlékéhez,

hogy kegyeletteljesen tiszteljük a népi demokráciát, a szocializmus vívmányait öntudatosan védelmező hősök, a kizsákmányoló rendszer restaurációs törekvései elleni harcban életüket áldozó igazi forradalmárok előtt.

Mi, a Magyar Kommunista Munkáspárt tagjai a Köztársaság tere emlékezni és

úgy, mint az említett Köztársaság téri székház 1989 utáni „lakói”, akiket nyilván nyomasztott az épület szelleme, ahogy minket az ő árulásuk...

Mező Imre és mártírtársai olyan körülmények közepette tudták a helyüket, s vállalták az életük feláldozását, mikor az ellenforradalmárok a rendőrséget szétverték, az

emlékeztetni fogjuk az eljövendő munkás-nemzedékeket. E napon tisztelettel adózunk a párházat és a munkáshatalmat a Rádiónál, a Szabad Nép szerkesztőségénél és másutt védő azon harcosoknak, akik akkor elestek, és azoknak, akik ma is köztünk vannak. Köszönjük nekik, amit tettek. Tisztelettel adózunk mindazoknak, akik 1956 őszén tudták, hogy hol a helyük, akik nem adták fel a párházat, a népi hatalmat. Nem

államvédelmi alakulatokat feloszlatták, amikor megszűnt a közrend, s a csőcselék szabadon gyilkolt, rabolt, gyújtogatott. Ekkor már Budapesten és vidéken is az ellenforradalom terrorkülönítményeinek tucatjai garázdálkodtak. Az utcákon lincseltek, és egy hét leforgása alatt közel háromszáz, lakásáról vagy munkahelyéről elhurcolt kommunistát kínoztak majd gyilkoltak meg, sokukat köztéri szemlére raktak ki, nyilvánosan megalázza őket.

Nem feledhetjük a Fehér Könyv minden jóérzésű és normális ember lelkét megrázó képeit: ahogyan lábuknál fogva akasztottak ÁVH-egyenruhás vagy annak vélt embereket. Felismerhetetlenségig vertek, rúgtak össze kiskatonákat, szöggel vertek be párttagsági könyveket egyesek mellkasába. Folytathatnánk a borzalmak sorát, melyek bizonyosságai annak, hogy az ellenforradalmi terror egyre növekedett, s folytatódott azzal, hogy a fegyveres banditák kiengedtek a börtönből mintegy tízezer köztörvényes bűnözőként elítéltet. Az általuk elfoglalt börtönökbe hurcoltak több ezer kommunistát. A különítmények általános leszámolásra készültek, idézve az 1919-es fehérterrort. A később-

'56 fiatal szemmel

Sosem értettem '56-ot. Nem csak azért nem, mert messze nem léteztem még; azért sem, mert még a szüleim is csak gyerekek voltak akkor.

Csak annyit tudtam, hogy magyar emberek álltak a palánk egyik és másik oldalán is.

Aztán hirtelen hősök lettek a felkelőkből, a rend védőiről pedig senki nem ejtett szót. Pedig ott voltak! Azt a harcot nem az orosz tankok döntötték el, ahogyan a román bevonulók sem az előzőt.

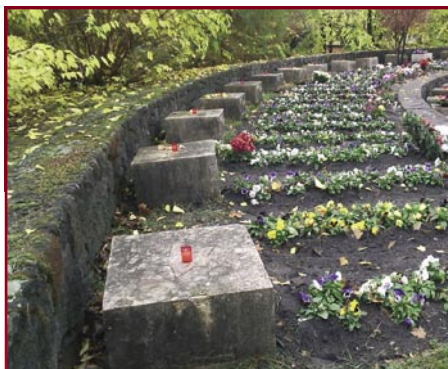
De akkor miért hallgatnak róluk?!

1956-ban magyar emberek haltak meg a barikád mind a két térfelén.

Megítélés kérdése, lehet.

De mártírhálált halt honfitársaink „elsüllyesztése”, a jövő számára nem létező-vé tétele: bűn.

Mert a magyar hazáért haltak.

bi vizsgálatok során arra is fény derült, hogy november 5-re tervezték az igazi, nagy mérszarlás egyidejű elkezdését Budapesten és néhány vidéki városban.

Mi, kommunisták sohasem lehetünk egy olyan politikai hatalom elismerői, amely mindezeket a történelmi eseményeket, s a mögöttük megbújó emberi borzalmakat hazug módon a társadalmi fejlődés, a haladás élvonalába sorolja. Amely eltűri, hogy az egykori ellenforradalmár banditák ma hősként tetszelegessenek ország-világ előtt, s eltűri azt, amit tavaly a Nemzeti Kegyeleti Bizottság határozatára tettek: levették az itt látható síremlék szarkofágjáról a halottakat megillető tisztelet, a kegyelet szavait. Márpedig ezt megtették. Megtették a Gyuresány-kormány cinkos hallgatása, statisztálása mellett.

A Magyar Kommunista Munkáspárt Elnöksége 2007-ben már hangot adott tiltakozásának, eljuttatva levelét az illetékeseknek az ügyben, mely érdemi válasz nélkül maradt.

Mi ismételtelen tiltakozunk e példátlan halottgyalázás, az 56-os kör síremlékének meggyalázása ellen és követeljük, hogy állítsák vissza az eredeti sírfeliratot!

'56 fiatal szemmel

Lőttek! Házba, emberbe, lelkesen futkosó gyerekekbe. A „forradalmárok”. Ha többet és hatékonyabban lőttek volna, ma nem vagyok. Meggyilkolták volna nagyapámat. Halott lenne apám is. Nem lennék. Nagyapám fegyvert fogott. Munkás volt, védte a munkáshalamat. Tudta, milyen az, amikor félhülye nyilas kölykök állítják falhoz. Nagyapám tisztességes ember volt, nem ijedt meg. A szemükbe nézett! A szemükbe! Megfutottak. Gyáván, aljasan, undorítóan!

Kommunista volt. Ma nem lennék, ha Ő nem lenne.

Köszönöm. Nagyon. Neki.

„Tisztelettel adózunk a pártház egykori hőseinek, az ellenforradalomban hősi halált halt elvtársainknak, a munkás-paraszt hatalom minden harcosának. Ígérjük: meg tesszük, amit tennünk kell. A mai világ viszonyai között megvédjük és erősítjük azt, Elvtársak, amit Ti egykor fegyverrel védtetek, a magyar munkásság forradalmi pártját. Mi, a magyar kommunisták mai nemzedékei ígérjük: a csatánkat megvívjuk!”

GONDOLATOK 1956-RÓL

A politikai elit gyökértelessé érzé magát, amíg nem tudja a magyar közvélemény nagyobbik részével elfogadtatni 1956 „magasztos forradalmiságát”. Ezért a nagy igyekezet, hogy „októbert” beépítsék az általuk legitimált történelmünkbe. Igyekeztek egyelőre nem sok sikerrel járt. A fiatal-ság többsége nem tudja magáévá tenni, mert nem lát benne olyan magasztos, szívet megdobogtató célokat, melyekért érdemes lenne hevülni. Pedig az illetékes propagandisták nem kis áldozatot hoznak, hogy az ellenforradalmat 1848 mellé állítsák, mint annak folytatóját, beteljesítőjét. Intézmények, monográfiák, ünnepek, kiállítások, előadások egész sora erejét meghaladó munkát fejt ki annak érdekében, hogy meghamisítsák 1956 jellegét. Úgy kívánják feltüntetni, mint hazánk – sőt: a világ – nagy sorsfordulóját, mely elindított egy, a rendszerváltáshoz, a szocialista tömb összeomlásához vezető folyamatot.

Az 1848-as forradalom és szabadságharc szerves eseménye volt múltunknak: fel kellett számolnia az előrehaladásunkat gátló elavult feudális viszonyokat, biztosítani kellett az akkor progresszív polgári átalakulást, s meg kellett szabadulni a mindezt gátló osztrák önkényuralomtól. Kossuth, Petőfi, Széchenyi, Táncsics nimbuszával nem tud vetekedni Nagy Imre, Maléter, Kéthly, Dudás, Mindszenty művi úton kierőszakolt „népszerűsége”. A magyarság lelkébe nem lehet merőkanállal belekényszeríteni azokat, akik méltatlankok a megbecsülésükre.

Mi történt valójában 1956-ban? A Rákosiék hibáival szemben joggal elégedetleneket sikerült átmenetileg odáig manipulálni, hogy kiöntsék a szennyes vízzel együtt a szocializmus nagy vívmányait és eszményeit. Ez a kísérlet tényleg csak átmenetileg járt sikerrel. Mihelyt úgy hittek az ellenforradalmárok, hogy nyeregben vannak, differenciálódtak: előtérbe került a „hogyan tovább?” kérdése, mely már erősen megosztotta az egységesnek látszó táborot. Mellesleg megjegyezve: 1956 előképe volt 1989-nek. Nem tudnak ma sem összefogni a szocializmus felszámolásában egységes erők; a pártok az-

óta is egymásnak feszülnek a jövőkép dilemmájában.

Ha 1956 októberét megtisztítjuk a mesterséges ráakódásoktól, egészen prózai képet kapunk.

Igazi rendeltetése a magántulajdont vesztélyeztető közösségi társadalom felszámolása, a tőkés rendszer visszaállítás. Ezért ellenforradalom: a kialakult szocialista társadalmat visszakényszeríteni a közösségi érdekeket eltipró kapitalista rendszerbe. A szovjetellenes szabadságharc meghirdetésének egyetlen oka volt: megszabadulni a progresszív erők szövetségétől. Hogy a polgári rezsim restaurálásának társadalmi bázisa mennyire gyorsan leszűkül, mi sem bizonyítja hitelesebben, mint az 1957-es május elsejei hatalmas demonstráció, az a tagadhatatlan körülmény, hogy a kezdeti nehézségek leküzdése után ország-világot ámulatba ejtette a gyors konszolidáció. Sajnálatos, hogy a jobb sorsra érdemes Nagy Imre egy nemtelen cél szolgálatába állt, elárulva korábbi kommunista meggyőződését.

1956 antitézise a Kádár-rendszer, mely a polgári átalakulással szembeállította a szocializmust. A történelem bebizonyította, hogy a kapitalizmus, mely óriási vívmányokkal „ajándékozta” meg az emberiséget, akkor és most is olyan pályára jutott, amikor már képtelen megoldani a világ nagy és egyre tornyosuló problémáit. Megérőben van a szocializmus napirendre tűzése, mely nem a szűk tőkés globalizációban érdekelt tényezők kénye-kedve szerint kívánja berendezni glóbuszunkat, hanem az emberiség nagyobb része számára akar élhető világot teremteni. Ettől retteg a polgári elit, itthon és szerte a világon. Ezért 1956 szemfényvesztő, hazug, csinnadrattás felmagasztalása, az ellenforradalom hiteltelen vezetőinek bálványá szentelése. Ezért a hamisan csengő ünnepek sorozata, a történészek legitimációs, de kétes eredményt felmutató áltudományos erőfeszítései, és az a megfontolásra ajánlott gondolat, miszerint szankciókat alkalmazzanak 1956 igazi arcának leleplezőivel szemben. A hatalom és a magántulajdon, a tőke oltalmazása többet ér, mint a polgári demokrácia álszent be-tűinek védelme.

HEGEDŰS SÁNDOR

Húsz éve történt a rendszerváltás. Megérte?

Húsz esztendeje, 1988-89-ben ment végbe az a folyamat, amit kegyesen rendszerváltásnak szoktak nevezni, de ami nem más, mint tőkés ellenforradalom. Észre sem vettük, talán el sem hittük, hogy szinte a szemünk láttára alakul át a világ. Sokan hitték, hogy ez az új világ jobb lesz, jobban fogunk élni, csupa becsületes ember fog bennünket vezetni. Sokan hitték, hogy minden marad a régiben, visszük magunkkal azt, ami jó volt a szocializmusban, és hozzátesszük azt, ami jó a kapitalizmusban. Nem ez történt! Ma rosszabbul élünk, mint húsz éve, nemzedékek nőnek fel munka nélkül. Bizonytalan a jövő, aki teheti, az külföldön érvényesül.

A következő hónapokban az újságok tele lesznek a tőkés rendszerváltást magasztaló írásokkal. Újra előkerülnek a húsz évvel ezelőtti percmemberkék, a mai „nagyok” meg bizonygatják a két évtizeddel ezelőtti döntés helyességét. Mi is írunk a rendszerváltás eseményeiről. Úgy, ahogyan mi megéltük, úgy ahogyan szerintünk ténylegesen történt. És mindig feltesszük a kérdést: megérte?

A KÜLPOLITIKA „KÁDÁRTALANÍTÁSA”

Húsz esztendeje, 1988. november elején tett hivatalos látogatást Grósz Károly, az MSZMP akkori főtitkára Bécsben. Két szomszédos ország viszonyában ez nem lett volna rendkívüli, ha Grósz nem tesz egy fontos ígéretet az osztrákoknak. De tett. Lebontjuk a vasfüggönyt! A vasfüggöny egy műszaki rendszer volt a magyar-osztrák határon, ami ugyan nem nagyon védte a szocializmust, de megakadályozta, hogy akárki átmenjen a határon. Grósz hozzá is tett az ígéretéhez egy mondatot: mi most lebontjuk, de holnap maguk fogják újjáépíteni. Ha nem is egészen így történt, tény, hogy az osztrákok az elmúlt húsz évben sok pénzt költöttek határuk védelmére, amit korábban elvégeztünk mi. A tőkés rendszerváltás külpolitikai téren sem volt egyszeri aktus, és lényegében már az 1990. márciusi választások előtt lezajlott. Hozzátesszük: a kormányzó MSZMP akkori vezetőinek aktív segédletével.

SZAKÍTANI A KÁDÁRI HAGYOMÁNYOKKAL

Grósz nem volt kifejezetten külpolitikus alkat. A miniszterelnöki és a pártelnöki posztot azonban elég konkrét külpolitikai elképzelések birtokában vette át. Ezeknek az volt a gyenge pontjuk, hogy döntően a korábbi külpolitika elutasítására épültek. A kádári külpolitika rendszert alkotott. Világos volt, hogy a Szovjetunió a fő szövetségeseink, az USA a fő ellenfelünk. Ha az USA Izraelt támogatja az arabokkal szemben, akkor mi nem lehetünk azal az Izraellel, amely 1967-ben agressziót követett el. Grósz ezt a rendszert rúgta fel, de ellentmondásosan, hiszen a tőkés rendszerváltás még nem zajlott le, Magyarország még nem volt tőkés ország.

KI MELLETT ÁLLT A SZOVJET VEZETÉS?

A Szovjetunió Grósz számára is az első számú szövetségeseink volt. Grósz sokféle ötlettel állt elő a magyar-szovjet viszonyban. Például ő vetette fel először Sevarnadze akkori szovjet külügyminisz-

ternek, hogy vonják ki a szovjet csapatokat Magyarországról. Később Horn Gyula úgy emlékezett, hogy az ötlet az övé volt, de igazából nincs jelentősége, hiszen

GRÓSZ ÉS GORBACSOV
KI ERRE, KI ARRÁ NÉZETT

a kérdés a levegőben volt. Nem azért, mert Magyarország akarta, hanem mert az USA és a Szovjetunió megegyezett a jaltai békerendszer megszüntetéséről. Grósz persze tudta azt is, hogy az esetleges ellenforradalommal szemben érdemben csak a szovjet csapatok tudnak segíteni, de ebben a kérdésben a szovjet vezetés sem volt egységes. A főtitkár számá-

ra igazából az volt fontos, hogy a szovjet vezetés őt támogassa. A szovjet vezetők között voltak, akik jobban rokonszenveztek Pozsgay Imrével, Nyers Rezsővel, vagy éppenséggel Berecz Jánossal, de hivatalosan 1989 októberéig Grósz mellett álltak ki.

KÍNA: GRÓSZ NEM HALLGATOTT KÁDÁRRÁ

Grósz végigjárta az akkori szocialista országok vezetőit, de igazi jó kapcsolat nem alakult ki. Erich Honecker, az akkori NDK vezetője figyelmeztette a tőkés ellenforradalom veszélyére, de ez nagyon távolinak tűnt. Wojciech Jaruzelski tábornok, Lengyelország vezetője részletesen elmondta, hogy 1981-ben miként szervezték meg a rendkívüli állapot bevezetését. Jaruzelski értékelése szerint 1981-ben „nyertünk egy csatát, de elvesztettük a háborút”. Grósz később mindig ebbe – az egyébként nem teljesen igaz – megállapításba kapaszkodott, amikor a magyarországi lehetőségekről esett szó. Grósz végiggondolta a katonai fordulat lehetőségét is. 1989 tavaszán Moszkvában jelezte Gorbacsovnak, hogy élvezzi a magyar katonai vezetés bizalmát.

Grósz nem jutott el Kínába. Kádár ösztönözte, hogy menjen el, folytassa azt, amit ő 1987 októberében Pekingben elvégzett. Kádár szilárd meggyőződése volt, hogy Kína a szocializmus útján halad, s Magyarország számíthat Kína támogatására, hasonlóan ahhoz, ahogy ez 1956-57-ben történt. Grósz utazása érdekében történtek komoly előkészületek, de végül nem került rá sor.

MICKEY MOUSE. RAJZFILMFIGURA

FORDULAT AZ USA FELÉ

A kádári hagyományok felrúgása igazából a magyar-amerikai viszonyban következett be. Grósz az első perctől kezdve szeretett volna elmenni az USA-ba. Még abba is belement, hogy alacsonyabb szintű protokollt kapjon, csak legyen már túl az úton. A környezetében ekkor már gyakori volt a kanadai milliomos, Andrew Sarlos, az amerikai politikus Tom Lantos, de sok kevésbé ismert személy is. Hatásuk döntő volt Grószra. Az amerikai út során Grósz hivatalosan is elkötelezte magát a rendszerváltás mellett. Még büszke is volt arra, hogy mindez békésen fog végbemenni. Az amerikai út után már egyéb területeken sem volt visszaút.

Az amerikai úttal nyilvánvalóvá váló külpolitikai orientáció-váltás más területeken is éreztette hatását, ami nyílt szakítás volt nem csupán a kádári hagyományokkal, de a szocialista külpolitika alapelvei-

vel is. A koreai háború óta Magyarország a Koreai Népi Demokratikus Köztársaságot tekintette szövetségeseinek. A politikai és ideológiai fenntartások ellenére a magyar kormány támogatta a KNDK-t. Így például nem ismerte el Dél-Koreát. Grósz főtitkársága idejére az amerikaiak által támogatott magyar pénzügyi körök nyomása jelentősen megnőtt, és Magyarország rendezte kapcsolatait Dél-Koreával.

Ugyancsak érzékeny kérdés volt Izrael ügye. 1967-ben a szocialista országok megszakították a diplomáciai kapcsolatokat Izraellel, mondván, hogy az arab népek elleni háborút ők kezdték. Kádár idején a magyar külpolitika kitarzott a szocialista országok döntése mellett, noha volt izraeli nyomás is, és egyes hazai körök is szorgalmazták. Arafat palesztin vezető eljött Budapestre is, hogy meggyőzze Grószot, de akkor már nyilvánvaló volt, hogy a magyar kormány hivatalos viszonyt létesít Izraellel.

LUFTWAFFE-GÉP FERIHEGYEN

A hidegháborús világ sajátossága volt a két Németország léte is. Magyarország a Varsói Szerződésben, a KGST-ben és kétoldalú alapon is a szocialista Német Demokratikus Köztársasággal volt szövetségi viszonyban, miközben intenzív politikai és gazdasági együttműködés volt a tőkés NSZK-val is. Az NSZK aktívan részt vett a magyarországi tőkés ellenforradalom előkészítésében. Az NSZK azonban nem kért semmi olyat, ami alapjaiban érintette volna az NDK-hoz való szövetségi kapcsolatunkat. Így volt az NDK-turisták ügyéig. Az NDK kormánya, és személyesen Honecker is arra kérte a magyar párt- és állami vezetést, hogy ne engedjék ki Ausztriába a kelet-német turistákat, mert ezt a szocialista rendszer elleni fellépésre fogják használni, és vesztélybe kerül a munkás-paraszthatalom. Grósz becsületére legyen mondva, hogy

JASSZER ARAFATTAL

HONECKER HIÁBA FIGYELMEZTETETT

az akkori csúcsvezetés tagjai közül ő volt az egyetlen, aki ellenezte a turisták kien-gedését, azaz a magyar-NDK szövetségi viszony felrúgását. A tényleges hatalom ekkor már Németh Miklós miniszterelnök kezében volt, akit nem nagyon érdekelt a főtitkár véleménye. Azóta már tudjuk, hogy Horváth István bonni magyar nagykövet útján napi érintkezés volt Németh Miklós és az akkori kancellár, Hel-muth Kohl között. A magyar miniszterelnököt már az sem zavarta, hogy Kohl a Luftwaffe, a német katonai légierő gépét küldte érte Budapestre. ■

TE ELŐFIZETTÉL MÁR A SZABADSÁGRA?

Telefon: 334-1509

Írj! Fényképezz!

A Szabadság mindannyiunké. Közös érdekünk, hogy tájékozódjunk mindarról, ami országunkban történik. Legyen az jeles vagy felháborító esemény: tudnunk kell róla! A Szabadság szerkesztősége ezúton hív fel mindenkit, aki ilyenrel találkozik: írja meg, vagy fényképezze le, s küldje be! Várjuk tudósításaitokat levélben a székház címére „A Szabadság” felirattal, vagy az info@aszabadsag.hu e-mail címre.

Ápol és eltakar

„Szlovák rendőrök magyarországi drukkereket vertek egy futballmérkőzésen.”

Két emberi érzelem van a földön, mely minden kérdést elfeledtet: a szeretet és a gyűlölet. Tudja ezt jól Gyúrsány Ferenc, de még nála is jobban Szilvássy György.

Kicsiny hazánkban pedig nincs is másra nagyobb szükség, mint a felejtésre. Feledni az emelkedő gáz- és villanyszámlát, a gazdasági válságot, a nyomában járó uzsorahitellé váló tartozást. Feledni azt, hogy ezt ők okozták, s még inkább azt, hogy az elsikkasztott milliárdokat nem a gazdagokkal, hanem – már megint – a kisemberrel akarják megfizettetni.

Mindannyiunk fájó pontja a határon túli magyarság. Fáj, mert méltánytalan volt Trianon, fáj, mert kultúránk szétszabdálását és összetörését volt hivatott elősegíteni.

Szombaton Dunaszerdahelyen egy futballmeccsen magyar szurkolókat vertek szlovák rendőrök. Felháborító!

Kár, hogy már a jogos felháborodásunkkal is játszanak a fent említett „urak”.

Mert mi is a valóság?

Magyarországról több mint kétezer futballdrukker hírtelen úgy érezte, nekik mindenképp részt kell venniük Dunaszerdahely Slovan Bratislava elleni meccsén. Szinte napok alatt sikerült is megszervezniük, hogy több tucat busz álljon rendelkezésükre. Összefogott a Fradi és az Újpest a Diósgyőrrel (barátságuk évtizedek óta híres...), csak azért, mert szolidaritásukat akarták kifejezni a Felvidékiekkel...

Több kínos kérdés is felmerül itt.

Az első a magyar külpolitikát illeti. Tétélezzük fel, valóban így történt, a drukkerek saját pénzből, elszántságból kívánták kifejezni ellenérzésüket a szlovákiai magyar kisebbséget érő atrocitások ellen. Az ellen, melyet a magyar külpolitikások képtelenek megoldani a magyar iskolák bezárása, anyanyelvi oktatása, negatív megkülönböztetése ellen. De ez nem kölykök feladata, ez a magyar államé!

A második baj: nekik erre sem pénzük, sem összefogásra készítő erejük nincsen. Sosem fog fradista újpestivel ölelkezni. Tehát valakiket megbíztak ezzel a feladattal: provokálni kell!

Ha gyűlöljük a szlovákokat, vagy a szlovák rendőrt, máris nem a hazai katasztrófán gondolkodunk.

Ki tart otthon szlovák zászlót, hogy spontánul, két órán belül elégethesse a nagykövetség előtt?

Kinek érdeke ennek nyomán Budapesten fokozott készültséget bevezetni? Annak, aki azt akarja: jöjjön a gyűlölet, amely ápol és eltakar...

A Magyar Kommunista Munkáspárt központi politikai lapja. Szerkeszti a szerkesztőbizottság.

Szerkesztőség: 1082 Budapest, Baross utca 61.; Telefon: 334-1509; Telefax: 313-5423;

A Szabadság e-mail címe: info@aszabadsag.hu; internetcím: www.aszabadsag.hu

Kiadja: a Progressio Kft., a kiadásért felelős: Vajda János igazgató; ISSN 0865-5146

A Munkáspárt internetcíme: <http://www.munkaspart.hu>